

Teatermagasinet

for Væksthuset

AARHUS TEATER · SÆSON 1995/96

Teatermagasinet for Væksthuset

Kære læser

Velkommen til Aarhus Teater og til Væksthusets første hele sæson.

Væksthuset er provokerende, involverende og forførende teater med et glimt i øjet.

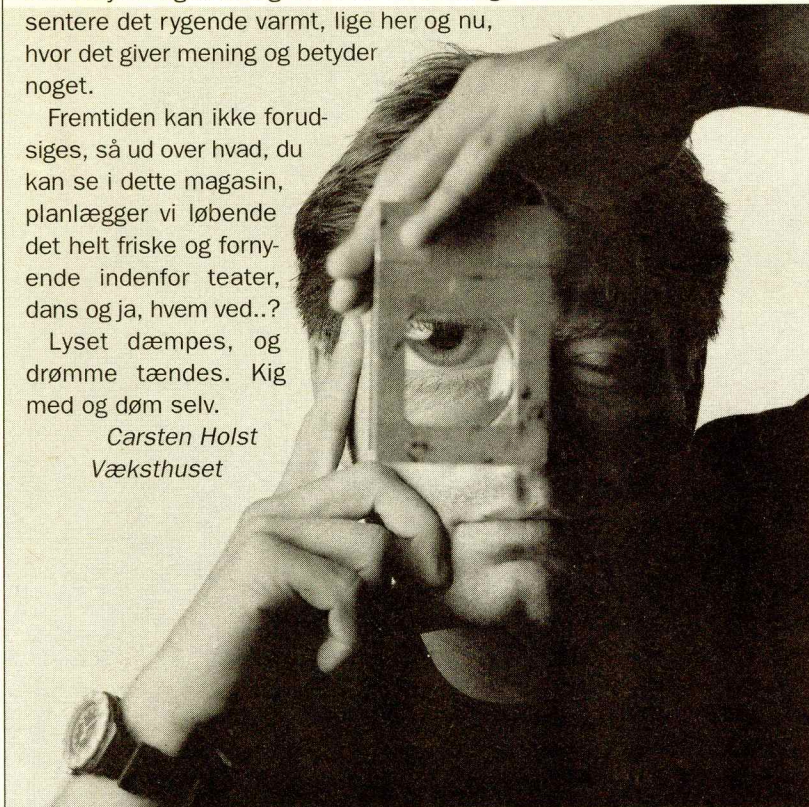
Og hvad betyder så det?

I vores terminologi betyder det samarbejdsprojekter med skingrende talentfulde kræfter fra hele Danmark, gæstespil af stor styrke og ikke mindst egenproduktioner af Aarhus Teaters faste professionelle stab. Det betyder også muligheder for at indfange det top-aktuelle og præsentere det rygende varmt, lige her og nu, hvor det giver mening og betyder noget.

Fremtiden kan ikke forudsiges, så ud over hvad, du kan se i dette magasin, planlægger vi løbende det helt friske og fornyende indenfor teater, dans og ja, hvem ved..?

Lyset dæmpes, og drømme tændes. Kig med og døm selv.

Carsten Holst
Væksthuset

Teatermagasinet for Væksthuset 1995/96
Idé og redaktion: Carsten Holst i samarbejde med informationsafdelingen
Tekst: Bladgruppen Ajour og Aarhus Teater
Foto: Jan Jul. Øvrige fotos: Birger Storm, Polfoto, Peer Mortensen m.fl.
Grafisk design: Smidstrup Grafisk Bureau
Tryk: Avistryk Hornslet · Oplag: 25.000
Udgiver: Væksthuset, Aarhus Teater
Omdelt til spillesteder, teatre, biblioteker, cafeer etc. i hele Århus Amt samt udvalgte steder i resten af Danmark
Nyttige tlf.-numre: Aarhus Teaters Billetservice 89 33 26 22
Aarhus Teaters hovednummer 89 33 23 00
Erhvervsmæssig affotografering af tekst, foto og annoncer i
Teatermagasinet for Væksthuset er kun tilladt med skriftlig tilladelse fra udgiver.
Redaktionen er afsluttet 31. 8. 1995 · Der tages forbehold for ændringer
Væksthuset er støttet af Kulturministeriets Børne- og Unge-pulje.
Tak til model Nikolaj Evaldsen, AGFs superligahold, Falck og en masse sygeplejesker.

Hovedsponsor for Væksthuset

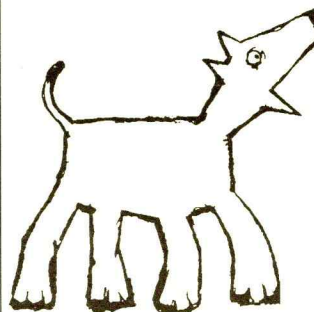

Indhold:

Et bloddryppende eksperiment	side 4
Fra maskinhallen til de bløde sæder	side 6-7
En af de heldige	side 8
En lugt af ensomhed	side 9
Premiere-guide	side 10-13
Godnat til godnathistorier	side 14
Skræk og latter – unplugged	side 16-17
Containerholdet	side 18-20
En tids-gambler med sjæl på spil	side 23

Ny teaterklub rasler med godteposen

Gratis medlemskab, billige billetter og nyhedsbreve lige i din egen postkasse er de åbenlyse fordele ved Aarhus Teaters nye teaterklub **Die Theater Klike**. Men derudover bliver medlemmerne også inviteret til en lang række specialarrangementer i forbindelse med et udvalg af teatrets forestillinger, med f.eks. rundvisning på teatret, introduktion til stykket og efterfølgende diskussion med de medvirkende skuespillere. Ti af byens højere læreranstalter er med i samarbejdet, og her finder man også indmeldelseskuponer og **Die Theater Klike**-postkasser. Hver uddannelse har desuden sin egen kontaktperson, som sammen med Aarhus Teater udvælger de forestillinger, som skal omfattes af ordningen. **Die Theater Klikes** ypperligste formål er at give unge mennesker lyst til at gå mere i teatret og give dem en større oplevelse, når de kommer i teatret. Men

Hundetegn for Die Theater Klike

specialarrangementerne før og efter forestillingerne er samtlig et forsøg på at nedbryde barrieren mellem publikum og skuespillere og give plads til en diskussion af stykket. Det havde Aarhus Teater stor succes med, da 200 medicinstuderende som en forløber for den nye teaterklub så forestillingen *Engle i Amerika* og bagefter diskuterede stykket med skuespillerne.

Et *blod*-dryppende eksperiment

Der er ny dansk musik og ny dansk dramatik på programmet, når Væksthuset tager hul på sæsonen med forestillingen "Lipstick Killer" på Scala.

"Lipstick Killer" er et eksperiment – og resultatet af et samarbejde mellem to af outsidersne i dansk kulturliv: for manuskript og instruktion står teatergruppen Metropole under ledelse af Claus Poulsen, og musikken leveres af gruppen Love Shop fra København.

Gruppen har været et hit blandt anmelderne, siden den udgav sin første plade. Men Love Shops søde melodier og melankolske tekster om moderne ensomhed har aldrig rigtig fået tag i det pladeforbrugende publikum.

– Det berømte gennembrud er efterhånden blevet en by i Rusland for os. Vi har tre plader bag os, og vi er stadigvæk ikke berømte, siger gruppens forsanger, Jens Unmack.

Gennembruddet på koncertscenen lader vente på sig – og Love Shop-musikerne er glade for at få chancen for at forsøge sig som akkompagnatører på teaterscenen.

Jens Unmack og gruppens to andre medlemmer, guitaristen Hilmar Hasig og Henrik Hall, der spiller mundharpe, ser opgaven med at komponere

musikken til "Lipstick Killer" som en velkommen afveksling i deres "almindelige" musikerliv, hvor plade følger plade, og

turné følger turné.

Og så synes de tre musikere godt om det mærkelige og alligevel simple univers, "Lipstick Killer" præsenterer: et univers, hvor sex, vold, begær og ulykke er de fire grundelementer. Stykket henter sin inspiration i moderne amerikansk film, og det har så stærke bånd til David Lynchs tv-serie "Twin Peaks", at detektiven Dale kaldes Special Agent Cooper.

I forestillingen er en seriemorder på spil.

Han sætter sin autograf på de kvinder, han slår ihjel: med blodrød læbestift skriver han "Lipstick Killer" på li-gene. Historien udvikler sig i et humoristisk univers af uheldige uskyldigheder, hårdtslående politifolk og stjerne-drømme.

– Der er ikke noget svulstigt over "Lipstick Killer". Tværtimod er stykket meget nede på

jorden, og der er en god portion glimt i øjet. Jeg er ikke nogen stor teaterkender, så jeg kan godt lide, at dette stykke faktisk er mere filmthriller end traditionelt teater, siger Jens Unmack.

Samtidig er forsanger Jens Unmack glad for, at opgaven med at skrive musikken til "Lipstick Killer" giver ham chancen for at lave musik, der ikke har noget at gøre med "almindelig" Love Shop-musik. For det befrier ham og hans bandkolleger for både andres og egne forventninger til, hvad musikerne kan.

– Når vi skriver musik til en ny plade, vejer og vurderer vi helt automatisk alle sangene, og mange bliver med det samme sorteret fra, fordi de ikke lige passer ind i "Love Shop-genren", siger Jens Unmack.

– Love Shops sange er ikke fuldstændig selvbiografiske, men de fleste ideer kommer alligevel indefra. I denne situation kan vi gå ud over os selv og vore egne liv. Med teatermusikken er vi ikke bundet af noget som helst. For mig er "Lipstick Killer" lidt som et kæmpestort skib, som vi kan kollidere med. Nu skriver vi musik ud fra det, skibet har med. Vi bevæger os væk fra rutinen, hvor vi føler og føler og føler i teksterne.

Love Shop har skrevet alle melodier og tekster til krimi-forestillingen på Scala. Og musikerne går på scenen sammen med stykkets skuespillere – i rollerne som en slags pausefisk mellem scenerne.

– Men vi bliver helt sikkert de mest larmende pausefisk i verdenshistorien, siger Jens Unmack.

Til "Lipstick Killer" arbejder han og de to andre bandmedlemmer med musik, der er langt voldsommere end det, han kalder den klassiske Love Shop-sang. Bandmedlemmerne har leget med musik, som Jens Unmack kalder "hard core punk" og "ren hærg".

– Vi kan skrive 100 sange med den der stille nordiske tone – og vi kan gøre det med lukkede øjne. Men det er altså sjovere at lege med noget nyt. Så vi lægger Love Shop-melankolien lidt bag os.

– At lave musikken til teaterstykket beviser overfor os selv, at vi kan meget mere, end vi tror. Det er en slags terapi – i al offentlighed.

Ideen er, at musikken skal binde scenerne sammen, men musik og skuespil skal fungere som modspil til hinanden. Love Shop har fået frie hænder til at skrive både tekst og toner.

– Modspil er mere interessant end underlægningsmusik. Vi prøver at fange nogle af stykkets stemninger og sætte dem i relief med musikken. For eksempel kan vi lave smuk, romantisk musik til det sted i forestillingen, hvor et menneske bliver slået ihjel. Det giver en små-skizofren, små-psykopatisk virkning. Det er lige noget for os i Love Shop.

Love Shop – orkester i *Lipstick Killer*, Aarhus Teater, Scala. Manuskript og instruktion: Claus Poulsen, Metropole.

Verdenspremiere, Aarhus Teater, Scala. 31. august - 9. september 1995

BRILLER & KONTAKTLINSER

FRAME: ROBERT LA ROCHE

BRILLE
GALLERIET

ROSENGADE 16 · 8000 ÅRHUS C · 86 18 46 45

A TRIPLE DECKER FEATURING

Koncert hver torsdag, fredag, lørdag i på
øverste etage. Soul, blues, funk, pop, punk
- vi repræsenterer det hele LIVE på Blitz...

I Club Fisk på mellemste etage finder du
caféen og diskoteket med alle de fedeste hits...

Eller "Drop the pop - go - en pulserende
oplevelse i de nyeste danse- og musikgenrer.

Er du mere "Slowmotion" kan du besøge
byens største bar hvor der også er mulighed
for at købe snacks.

DU FARER MÅSKE VILD
MEN KEDELIGT BLI'R DET
ALDRIG!!!

FÅ SMAG PÅ LIVET

Klostergade 34 · 8000 Århus C · 86 19 10 99

Fra maskinhallen til de

Tomme svømmebassiner, publikumstransport til hemmelige steder og muglugtende fabrikshaller uden strøm har været blandt ingredienserne i Metropoles tidligere forestillinger. I september er omgivelserne skiftet ud med Scalascenens bløde sæder, når det etablerede og det eksperimenterende teater mødes i festugeforestillingen "Lipstick Killer."

Mødet i sig selv er lidt af et eksperiment. Det er nemlig første gang for begge teatre, at man samarbejder med nogen af hinandens slags; Aarhus Teater med en alternativ gruppe udefra og Metropole med en etableret kulturmastodont.

Chef på Aarhus Teater, Palle Jul Jørgensen, har store forventninger til samarbejdet med Metropole:

– Jeg forventer et brag af en forestilling, som måske også er lidt utraditionel og har en appel både til folk, som plejer at komme i Aarhus Teater, og til folk, der ikke plejer at komme her. Vi synes, Metropole har lavet nogle spændende forestillinger og tænkte: Der er noget gods der; lad os prøve at se, hvad der sker, når det kommer i en sammenhæng som denne.

Også Metropole er glade for at prøve at skifte fabrikshallen ud med Aarhus Teater, og instruktør og manuskriptforfatter Claus Poulsen ser nogle klare fordele i samarbejdet:

– Aarhus Teater har nogle rammer, der fungerer; de skal ikke starte op for hver gang, hele apparatet er der. De har PR og teknik, og det er nogle ting, vi altid er dårlige til. Derudover har de nogle gode skuespillere.

Metropole er selv kommet med manuskriptet og har valgt orkester og scenograf. To af skuespillerne er deres egne, og Claus Poulsen har haft rimelig indflydelse på valget af de øvrige.

– Der er ingen som helst kunstneriske begrænsninger; for mit vekomende er det en klar vinderaftale. Det er det i øvrigt også for Aarhus Teater, for de får markeret en lyst til at ville eksperimentere og får muligvis også nogle nye folk i teatret.

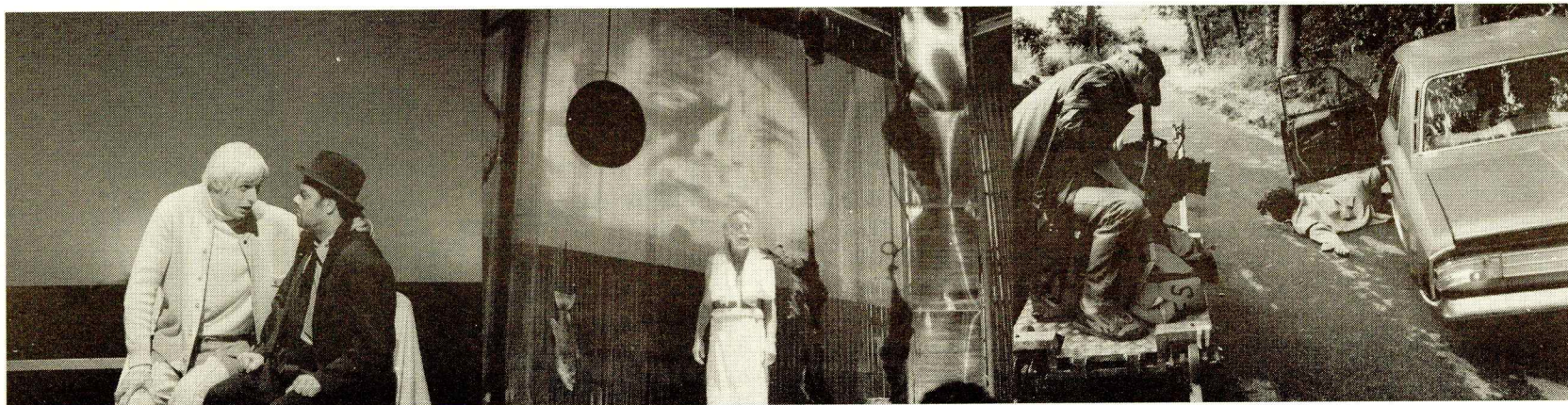
Men er det nødvendigt for Aarhus Teater at få hjælp udefra for at kunne eksperimentere og få nogle nye folk i teatret?

Palle Jul Jørgensen mener, at Aarhus Teater sagtens selv ville kunne lave noget nyt og eksperimenterende teater, men han udelukker ikke, at de vil kunne lære noget af samarbejdet.

– Det vil vise sig, når vi er færdige med projektet. Når jeg ser teater andre steder, ser jeg ikke noget vi i princippet ikke kunne. Det er et spørgsmål om smag og valg. Men vi synes, det er spændende med mellemrum at arbejde sammen med nogle folk udefra, siger Palle Jul Jørgensen.

Metropole er vant til projektarbejde, vennetjenester, stress og en stor usikkerhedsprocent, når de arbejder på deres forestillinger. Det står i skarp kontrast til arbejdet på Aarhus Teater og prøveforløbet på "Lipstick Killer".

– Det, vi kan bruge, er de velfungerende rammer, der er jo så mange mennesker ansat til at få maskinen til at køre rundt. Men der er det institutionspræg, der siger faggrænser og arbejdstider derfra og dertil. Jeg ved ikke, om vi kan lære noget af det, men jeg kan da godt se, at man i projektarbejde er tilbøjelig til at slide sig selv lidt mere ned. Jeg tror, de kan lære noget af vores fleksibilitet, jeg synes, at teatret generelt er en meget stiv institution. Jeg kan nok give dem lidt friskhed og en lidt anden type forestilling, end det de selv plejer at lave.

CITY OF D... I BADEANSTALTEN SPANIEN

METROPOLE 2 I KANONHALLEN

FRA OPTAGELSERNE TIL FILMDELEN CITY OF D...

bløde sæder

opole

Eksperimentet og kontrasten til det etablerede teater har altid været Metropoles kendetegn, enten udtrykt gennem forestillingernes udformning eller de meget lidt traditionelle steder, de er blevet opført. Men kan Metropoles stil overføres til den traditionelle teatersal, uden at eksperimentet sættes over styr?

Palle Jul Jørgensen siger:

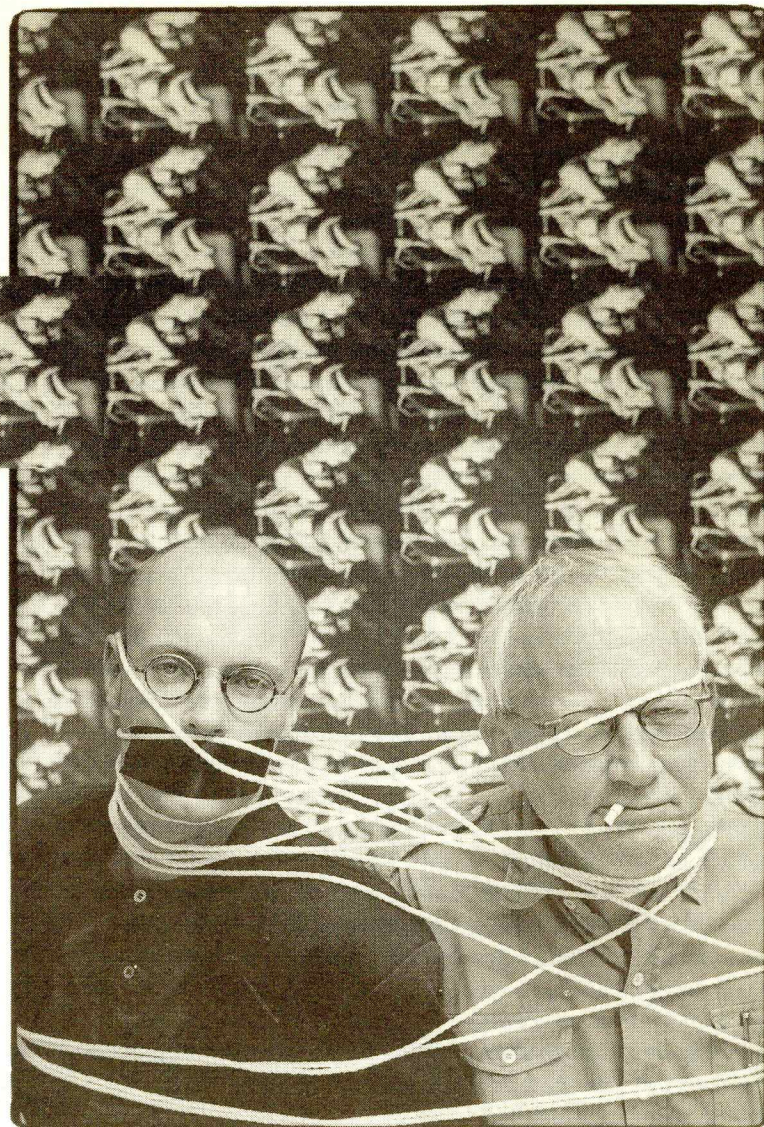
– Jeg tror ikke, at det er de traditionelle teaterrammers skyld. Hvis noget sættes over styr, så er det fordi, Metropole vil noget andet lige nu. Jeg ser ikke nogen decideret modsætning mellem vores og Metropoles arbejde, de modsætninger folk opfatter, er jo nogen der bare er i bevidstheden. Når det handler om at lave teater, så er der jo ingen forskel på, hvordan vi gør det.

Claus Poulsen indrømmer at "Lipstick Killer" er lidt pænere, end Metropoles forestillinger plejer at være, men han mener ikke, at det skyldes kompromisser i forhold til rammerne.

– Der var en eller anden, der sagde: teater kan laves alle steder, også i teatret. Og nu, hvor man har muligheden for at få den store sal dernede kvit og frit, og en masse teknik og skuespillere, ville det da være tåbeligt ikke at bruge det. Jeg synes ikke, vi er gået på kompromis, og vi har fået bedre arbejdsbetingelser end nogensinde. Jeg tror, det hele ender godt, og at det bliver spændende, men det er lidt pænere end sædvanligt.

Claus Poulsen vil ikke udelukke, at Metropoles næste forestilling ryger ud på kulterminalen, men samtidigt er der for mange ulemper ved projektarbejde til, at det er der, han har lyst til at lægge sine kræfter.

– Det er da meget fedt at lave forestillinger i fabrikshaller stadigvæk, men det med at starte projekter op, synes jeg efterhånden er lidt småkedeligt. Jeg ved ikke, om vi er blevet dovne, jeg vil nærmere sige, at vi vil prioritere ressourcerne anderledes. Jeg kunne da godt tænke mig at slippe for den usikkerhedsprocent på 25; når de nu at få sat lyset, holder scenografikonstruktionen? osv. Den vil jeg gerne undgå, hvis det ikke går ud over den kunstneriske frihed, hvad jeg ikke synes, det har gjort her. Jeg vil hellere lave kunst, end alt det der projektarbejde.

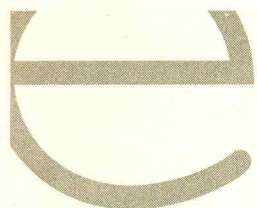

CLAUS POULSEN & PALLE JUL JØRGENSEN

Lipstick Killer: Efter en række kvindemord med læbestift som gerningsmandens faste signatur, bliver det Special Agent Cooper's opgave at finde The Lipstick Killer. Jake, der er forhenværende bokser og tidligere dømt for drab, men ellers en fin fyr, flytter til byen. Han befinder sig ofte på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt, og helt galt bliver det da Cooper får lyst til at optræde i en Gillette-reklame.

Manuskript og iscenesættelse: Claus Poulsen. Scenografi: Joachim Hamou. Orkester: Love Shop. Medvirkende: Sanne Ertbirk, Lotte Munk, Kristian Holm Joensen, Henning Olesen, Thomas Bendixen, Henrik Gansgaard, Anne Dalsgaard, m.fl.

Verdenspremiere, Aarhus Teater, Scala. 31. august - 9. september 1995

n af de heldige

D
Ø
T
Ø
K

Peter Reichhardt har forladt Aarhus Teaters trygge fold til fordel for en usikker tilværelse som freelance-skuespiller. Men inden han slår rødder i København besøger han Århus i en rolle, som han ikke tøver med at kalde sit livs største.

For folk, der ikke kender Peter Reichhardt, kunne det godt se ud som om, han blev født med en guldsko i munden. Som søn af Poul Reichhardt, én af de sidste store helte i dansk teater og film, fik han opmærksomheden forærende, da han efter års overvejelser endelig besluttede at prøve kræfter med skuespillet. Men så var fribilletterne også brugt op. Efter fire år på skuespillerskolen i Århus mødte han i 1994 anmeldernes spidse penne som den naive Tudeberg i Line Knutzons "Først bli'r man jo født". Anmelderne var dog ikke sene til at rose Peter Reichhardt til skyerne, og kort efter blev han og de fem andre skuespillerelever tilbudt fast arbejde på Aarhus Teater. Ja tak, lød svaret.

Fornylig besluttede Peter Reichhardt så at give sig selv det røde kort på Aarhus Teater.

– Jeg har haft et godt år på teatret, men nu vil jeg gerne ud at prøve kræfter med andre scener, måske også de lidt mindre. Aarhus Teater var en god og blød start under trygge forhold – til gengæld er man som skuespiller i Århus afskåret fra størstedelen af tv- og filmbranchen. Der bliver løbet kørt i København. Desuden er det der, jeg har min familie

og min kæreste, og efter fem år kan jeg mærke, at mit temperament måske ikke helt er til at være i Århus længere, siger Peter Reichhardt, der dog sagde ja tak til en gæstevisit i "Når bare det kommer fra hjertet".

– Det er et meget poetisk og morsomt stykke, og desuden er det første gang, at stykket bliver sat op. Det er altid interessant at være med til at opføre et stykke for første gang, og min rolle som landmanden Tage er en hovedrolle. Nok den største, jeg nogensinde har spillet. Dertil kommer, at vi kun er tre mennesker på scenen; det er meget krævende og en stor udfordring, siger Peter Reichhardt, der ikke behøver at kigge langt efter et nyt job, når besøget i Århus er forbi.

Det Danske Teater og en satirisk udgave af "De tre musketerer" bliver hans næste arbejdsplads. Teatret er Danmarks største turnéteater og stykket bliver sat op både i København og Århus, på Bellevue Teatret og i Musikhuset. Først til maj næste år er der igen luft i Peter Reichhardts kalender.

– Som ung skuespiller i dag er det et stort privilegium at lave ting, man

Reichhardt

virkelig glæder sig over. Jeg nyder at være med i "Når bare det kommer fra hjertet", og jeg glæder mig utroligt meget til at spille D'Artagnan. At min kalender ikke er fuld efter maj, bekymrer mig ikke så meget. Jeg vil selvfølgelig gerne være beskæftiget, men jeg har det ikke sådan mere, at jeg helst skal have dødtro, siger Peter Reichhardt.

Når bare det kommer fra hjertet. To mennesker fra hver sin verden møder hinanden i Erling Jepsens poetiske komedie, hvor den moderne og kunstneriske Linda møder Tage, en ung landmand med en lidt naiv forestilling om livet.

Isenesættelse: Kirsten Peuliche. Scenografi: Kirsten Thomsen. Manuskript: Erling Jepsen. Medvirkende: Peter Reichhardt, Ellen Hillingsø og Merete Voldstedlund.

Verdenspremiere. Aarhus Teater, Studio. 14. september - 14. oktober 1995.

en lugt af ensomhed

Jens Smærup Sørensen er en af Danmarks mest eksperimenterende prosaforfattere. Desværre er han ikke særlig kendt, men på Aarhus Teater får det århusianske publikum chancen for at opleve et nyt stykke dramatik, der er gennemsyret af hans eminente sprogbeher- skelse og evne til at ramme os, derinde, hvor det gør mest ondt.

Lugten af ensomhed breder sig langsomt, når man læser Jens Smærup Sørensens romaner. Og den bliver så kraftig, at den tilsidst hænger i ens tøj og hår, ikke til at vaske bort. Den hænger også over det nye stykke dramatik "Det eftersøgte barn", som forfatteren har skrevet til Aarhus Teater.

"Det eftersøgte barn" skal på trods af sine realistiske scener og et tema, vi kender fra avisoverskrifter, ikke ses som et stykke naturalistisk drama.

– Som prosaforfatter arbejder jeg mere med sprog end med virkelighed, så jeg tilstræber ikke nogen sandsynlighed. Stykket er mere tænkt som en slags hypotese, hvor rollefigurernes reaktioner under særlige omstændigheder bliver undersøgt.

Grundlæggende for alle Jens Smærup Sørensens kunstneriske eksperimenter og modelrealisme ligger en "totalaccept" af tilværelsen, på godt og ondt. Og han er derfor ikke enig, når hans romaner bliver beskrevet som historier om afmagt og resignation. En opfattelse, som ellers har været gængs i både pressen og litteraturhistorien.

Og litteraturhistorie har Jens Smærup Sørensen været med til at skabe. Han har siden sin lyrik-debut i 1971 og sin romandebut "At ende som ene-boer", i 1972, været en af de mest sprogeksp eksperimenterende forfattere herhjemme. Hans mål var "at bryde samfundets officielle sprogband", og hans udtryksregister er så varierende og stilsikkert, at han mest af alt minder om en stilistisk kamæleon. Hans værker svinger fra at være sproglek for legens egen skyld over realistiske miljøskildringer til burleske fantasifortællinger.

Ved siden af de efterhånden 7 romaner og 2 novellesamlinger, har Jens Smærup Sørensen skrevet dramatik til både TV- og radio. Og nu for tredje gang til Aarhus Teater. Grunden til, at forfatteren ind imellem kaster sig over dramatikken, skal dels findes i selve udfordringen i at skulle skrive en oplevelse, der kun varer to timer, og dels i at teatret som virkemiddel kan noget helt andet end bogen.

– Dramaet er en øjeblikkelig og elementær oplevelse, som i det øjeblik det spilles, kun rammer kroppen og følelseslivet. Og først bagefter kommer refleksionen – forhåbentligt.

Jens Smærup Sørensen synes dog ikke, at det er videre morsomt at overvære opførelserne af sine egne stykker. Publikums reaktioner virker sommetider overraskende på ham, men han gør det, fordi han derigennem kan lære noget, som han kan bruge senere. Til enten sine romaner eller nye teaterstykker. Til at skabe endnu skarpere nuancer i de personskildringer, han er så berømt for.

Det eftersøgte barn handler om to unge forældre, hvis barn forsvinder. Da de får at vide, at barnet er død, må de lede efter nye værdier for at holde sig selv oppe.

Iszenesættelse: Asger Bonfils. Scenografi: Finn Erik Bendixen. Manuskript: Jens Smærup Sørensen. Medv.: Kim Veisgaard, Merete Hegner, Kristian Holm Joensen m.fl.

Verdenspremiere. Aarhus Teater, Studio. 11. april - 11. maj 1996.

Science fiction for forældre

Astrid Saalbachs "Det velsignede barn" er et blik ind i fremtidens forhold mellem forældre og børn. Vi forsøger desperat at skabe et almindeligt forhold til vores børn, men kæmper en hård kamp mod medier og skole om børnenes opmærksomhed. I Astrid Saalbachs stykke møder vi Malte, der har så usædvanlig en udstråling, at både børn og voksne flokkes om ham. Han bliver hovedpersonen i en psykologisk science fiction, der forsøger at give svar på, hvordan vores normer er om 30 år.

Det velsignede barn

Iszenesættelse: Line Krogh. Manuskript: Astrid Saalbach. Medvirkende: Thomas Leth Rasmussen, Dorthe Hansen Carlsen, Merete Hegner, Merete Voldstedlund, Camilla Bendix m.fl.

Verdenspremiere. Aarhus Teater, Studio. 22. februar - 23. marts 1996

Gode tips *til den uvante teatergænger*

Tal pænt til skrankedamerne, når du bestiller billetter
– og mist ikke tålmodigheden.

Tag hotpants og hullede jeans på
– så er du sikker på at skille dig ud fra mængden.

Glem alt om mix-selv-slik fra døgneren.

Slik – i raslefri poser – kan købes i teatret.

Hvis du skulle støde på nogle kendte skuespillere
i foyeren, så råb ikke “Se, der står ...”. Aftal i stedet
på forhånd et hemmeligt tegn med din ledsager.

Når klokken ringer, er det ikke brandalarmen, der varsler
ild på teatret. Det er et tegn til dig om at tage plads i salen.

Smil sødt til billetøren, han skal trods alt
rive din dyrt betalte billet i stykker,

tjekke, at du ikke snyder, og vise dig vej, hvis du farer vild.

Hvis du kommer for sent og selvfølgelig absolut skal ind på de midterste sæder,
så glem ikke at sige undskyld til hver enkelt, du træder over.

Undskyldningen skal være tydelig, men dog også diskret.

– En lydfrembringelse, du kan øve dig på derhjemme eller på vej til teatret.

Uanset om sædet foran dig er tomt eller ej, og uanset
hvor meget du har vandret rundt, så hvil ikke dine fødder,
størrelse underordnet, på det.

Selv om sæderne er bløde, og du er træt, så medbring ikke dit bipur som alarm.

At sove er ikke velset, men tilgiveligt, hvis stykket er kedeligt.

Har du for vane at snorke højlydt, så bed på forhånd
din sidemand om diskret at give dig en albue i siden.

I pausen er det endelig tid til en lille en. Når du går i baren,
så lad venligst de højtråbende bodega-manerer ligge hjemme.

Bartenderen ekspederer i runder og skal nok nå frem til dig.

Og nej, kaffen er ikke teatrets gave til dig.

Der skal lægges penge i bøtten, når du tager.

Husk, når forestillingen er færdig,
så styrt ikke mod den nærmeste udgang.

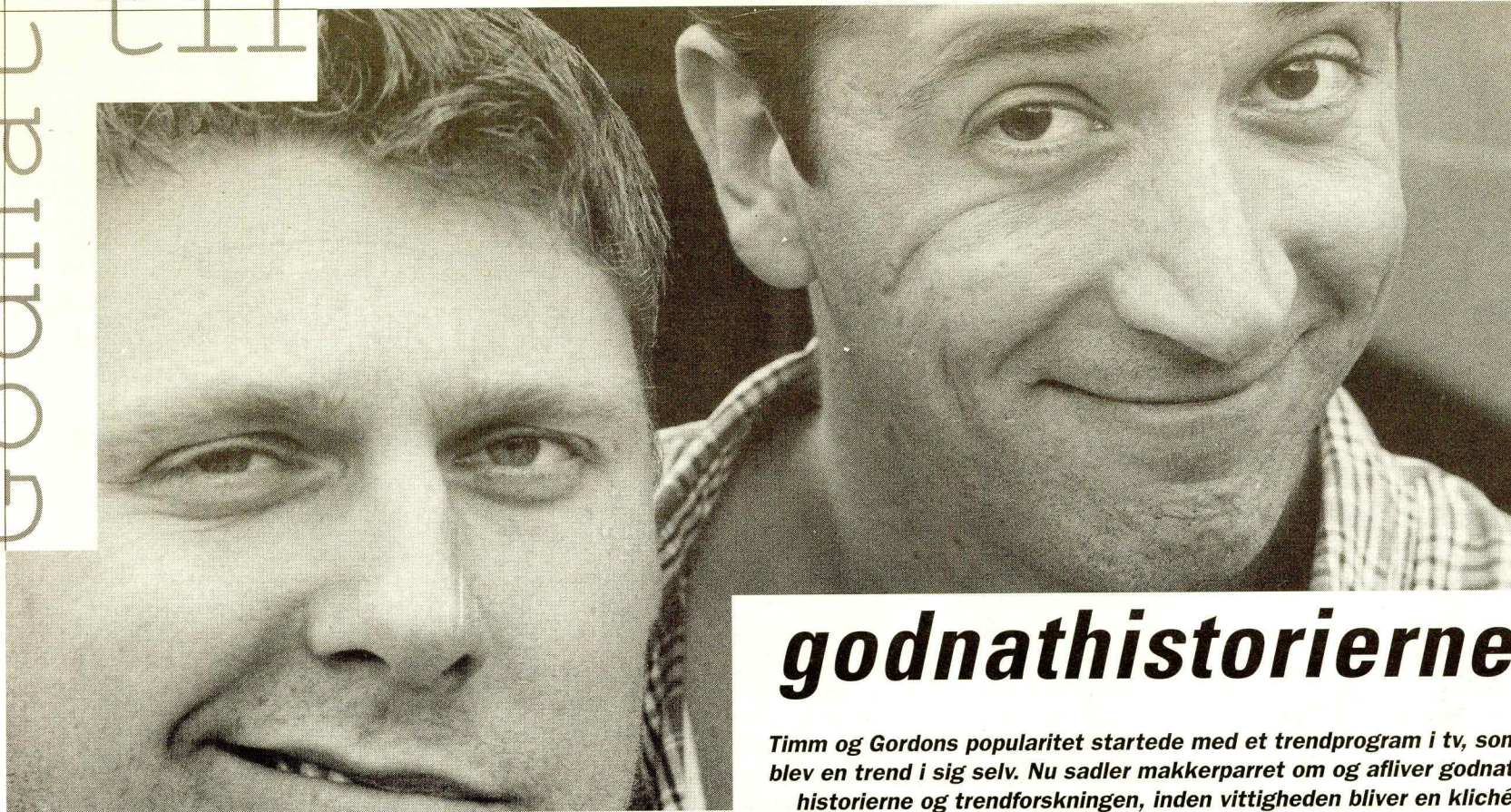
Når skuespillerne efter stykket går frem og tilbage
og bukker og nejer, er det ikke for motionens skyld,
men fordi de vil hylde, og du skal klappe.

Husker du på disse i sandhed velmenende råd, er du sikker på,
at teaterbesøget bliver en behagelig oplevelse,
hvis ikke for dig selv, så i det mindste for dine medgangere.

Husker du dem ikke, og du opfører dig akkurat lige så tosset,
flabet eller uopdragent, som du plejer, ja,
så overlever teatret sikkert dig alligevel.

godnathistorierne

Timm og Gordons popularitet startede med et trendprogram i tv, som blev en trend i sig selv. Nu sadler makkerparret om og afliver godnathistorierne og trendforskningen, inden vittigheden bliver en kliché.

Trofaste tilhængere af trendforskerne og godnathistoriefortællerne Timm og Gordon fra DRs Transit kan godt forberede sig på en mild skuffelse, når det overmåde populære makkerpar med efternavnene Vladimir og Kennedy gæster Aarhus Teater. For godnathistorierne er fortalt, og trendforskerne har nedlagt kælderlaboratoriet til fordel for en forestilling i showform, som århusianerne kan se premieren på i oktober. Det nye show er hverken rent stand-up comedy – "For det har vi ligesom været i hele landet med", som Gordon Kennedy siger – eller en endeløs række af uanvendelige trend-tips, men noget fra alle hylder:

– Der bliver lidt stand-up, lidt sang og lidt Transit-lir, som folk forventer at høre. Det er fis og ballade, men det skal være dygtigt lavet – vi er jo begge skuespillere, siger Gordon Kennedy, der ligesom Timm Vladimir er uddannet på Aarhus Teater. Og netop derfor skal showet prøves af i Århus, inden resten af landets musikhus og teatre får æren på en stor turné i november. For griner århusianerne ikke, så griner ingen:

– Århus er den fedeste by at prøve den slags af i. Der er så mange undergrundsforestillinger alle steder, som folk myldrer ind for at se, siger Gordon Kennedy, og derfor tager makkerparret sig tid til et par afslappede aftener på teatret:

– Det bliver hyggeaftener, hvor vi prøver showet af – en slags workshop, vi bruger til at omvende stand-up-formen til et show.

Og showet er ikke kun 'Timm og Gordon fra tv' i ny indpakning, men også d'herrers forsøg på at aflive trendforskningen og godnathistorierne, inden dét, der før var morsomt, ender som en klæbrig kliché. Siden sidste efterår har karusellen med Transit-stjernerne og godnathistorierne kørt hurtigere og hurtigere, men nu står Gordon og Timm foreløbigt af:

– Vi må hellere stoppe, mens legen er god – vi keder os selv nu, siger Gordon Kennedy, som bestemt ikke er ked af populariteten – bare overrasket:

– Vi havde da aldrig troet, at det skulle blive så stort, og at vi skulle blive 'stjerner'.

Men Timm Vladimir og Gordon Kennedy er faldet i god jord hos den idylglade ungdom og i så høj grad, at deres fans ofte glemmer, at de er skuespillere af uddannelse, ikke trendforskere. Men når vi ikke har dem på tv-skærmen, så står de i arbejde til halsen. Timm har lige afsluttet optagelserne til årets Julekalender for Voksne, Gordon har hele sommeren lavet revy i Mogenstrup på Sjælland. Og de medvirker begge i børnefilmen "Cirkus Ildebrand". Og når Transit starter efter sommerpausen, er det stadig med Timm og Gordon, men denne gang som bestyrere af en direkte brevkasse.

Timm & Gordon Special, Aarhus Teater, Scala. Fredag 13. oktober og lørdag 14. oktober 1995

Skræk og latter *unplugged*

Aarhus Teater opfører den musical, som floppede på Broadway i '75 – og blev kult. Det har den været lige siden, for Rocky Horror Show lader et passivt publikum blive aktive medvirkende.

Denne musical er ikke som de fleste af sin slags: *ikke* opløftende og hjertevarmende. *Rocky Horror Show* er tværtimod stødende, vulgær og grov.

– Det er *Rocky Horror unplugged*, som scenograf Steen Lock-Hansen siger.

Rock-musikken blæses stadig ud af store højttalere, for lyd-niveauet hører med. Men "unplugged" betyder, at Aarhus Teaters *Rocky Horror Show* går tilbage til rødderne og tager den jord under neglene, der følger med. *The Rocky Horror Picture Show* blev kendt som en rockmusicalparodi på sciencefiction- og skrækfilm – og som sådan blev den århundredets kultfilm. Men filmen er baseret på en musical i teater-form, der havde premiere i London i 1973. Stykket trak fulde huse, indtil det nåede Broadway, hvor det til gengæld floppede. Det samme skete – i 1975 – for filmatiseringen. Men efter pænasset havde rynket på næsen, kom *kultisterne*. Nu har showet spillet i 20 år – både som film og som teater – og nu sætter Aarhus Teater igen rigtigt liv i kludene.

Dem er der i øvrigt ikke mange af, kludene. I filmen er det naive og jomfrulige par, Brad og Janet, faret vild ude på landet, da et uvejr bryder løs. De spørger om hjælp på en mørk, uhyggelig midalderborg, der pludselig ligger i ødemarken. Den uhyggelige butler hedder Riff-Raff, mens borgens herre hedder Frank N. Further. Og det er herfra, kludene så småt falder. Plottet går nemlig ud på at få mand- og kvindfolk ud af det naive par, der er asexuelle som svigermødres drømme.

Borgen er i filmen det hemmelige hovedkvarter for væsener fra planeten Transsexual i galaxen Transsylvanien. Trans-, trans-. Det betyder ikke, at det handler

om trans-sexualitet, som vi normalt forstår det. *Trans-* betyder noget grænse-overskridende – og som filmen kan *Rocky Horror Show* ses og høres som et råb mod snærende bånd og småborgerlige regler for "anstændighed".

Det er ikke kun på lærredet og scenen, man siger noget. *Kulten* er netop, at publikum spiller med – både bogstaveligt ved at kunne replikkerne og ved på alle mulige andre måder at kaste rollen som publikum af sig og blive *medvirkende*. *Kulten* gør showet til en fælles oplevelse, totalteater, interaktivt computerspil – hvad man nu vil – *altsammen live*. Dem, der ser *Picture Show*et første gang, kaldes "jomfruer" – andre har set det

flere hundrede gange. Men mindre kan gøre det, når man vil deltage i spillet. Spillet er at nedgøre de stakkelse, uskyldige borgerbørn, som er faldet i kløerne på den grimme trans-sexuelle, der vil lære dem at smide hæmningerne. *In just seven days I can make you a man*, synger transernes leder, Frank ("fri") i filmen. Og det med at "gøre til mand" må gerne forstås seksuelt – men også bogstaveligt. Frank har a la Frankenstein skabt et monster – men Franks monster er den fuldkomne elsker – sådan omtrent en solbrændt bodybuilder; *Rocky*. Og den nygifte, kvindelige uskyldighed er ikke ganske upåvirket af muskelbundtets mandighed. Nu opdager hun, at hun er kvinde.

Selvfølgelig har forældre og religiøse ledere i USA fordømt filmen og talt om at "deprogrammere" de unge, som var blevet afhængige af daglige gensyn med showet. Den slags forældres og religiøses fanatisme er ikke usædvanligt *overthere*. Men kun *Rocky Horror* får publikum til at gå så langt for at blive "medvirkende" og kopiere fiktionens personer. Og kun publikum selv har bestemt, at netop dén film blev *kult*. Den slags beregnes ikke på forhånd, med fin-kulturens øjne har kult-filmene tværtimod noget latterligt og mislykket over sig. Anmeldere kan kun hjælpe *kultisterne* med at finde ud af, hvad de *ikke* kan lide. En kult opstår bedst om film og

Rocky Horror Show

scener, som ingen andre ser og elsker. *Rocky Horror* fandtes først i kun få kopier og blev dårligt modtaget. I New York kom den så op som midnatsfilm – og den var snart lavet i 200 kopier og havde på seks år indspillet 20 mio. dollars. Kulten var blevet en kasse-succes.

En almindeligt god og vellykket film får tilskueren til at tro på fiktionen; den taler til tilskueren. Kultfilmen er tværtimod bevidst utroværdig, og kultens særlige atmosfære opstår i samtalen mellem publikum og fiktion. Mange kan *Rocky Horrors* replikker udenad. Men man skulle tro, den verdensomspændende fan-organisation havde udsendt medarbejdere – for intet nok så undseeligt teater undgår de mange andre ting, der ganske enkelt hører med, når et teater opfører *Rocky Horror*. Aarhus Teater kørte sidst showet i sin 83/84-sæson, og da var forscenen under det afsluttende bifald fuld af forskellige publikums-udgaver af Janet og Riff-Raff. De var med til at skabe stykket og skulle selvfølgelig hyldes som de andre medvirkende.

Sådan viser man også, hvor godt man kender showet, ved at tage samme tøj på som personerne. Og det er fornuftigt at tage aviser med: Man må som Brad og Janet regne med at skulle dække sig under nogle sektioner i scenen med tordenvejr og piskende regn: de medvirkende i salen kan sørge for, at regnvejret føles autentisk af publikum. Vandpistoler kan også fremme troværdigheden. Navnet Frank N. Furter gør pølse-kast oplagt som publikums replik – og i bryllups-scenen får man lov at kaste i ris. Også ikke-rygere må huske et fyrtøj eller en nefa-lygte.

På forskellige teatre opstår forskellige specialiteter. Der danses gerne "The Time Warp", som spiller, mens publikum til sidst kalder skuespillerne frem på scenen. "Jeg kan ikke danse ordentligt", er ingen undskyldning; det gør de heller ikke på scenen. Overspil og forkerte trin hører med til stykkets sunde opfattelse af syg humor.

Der er rigeligt at studere for den, der ikke kan slippe psykologistudiet i sin fritid; overgangsriter med ceremonielle dåbshandlinger og michelangelo-agtige Gud-giver-Adam-liv billeder. Men man kan også bare kaste sig ud i de høje hæle og netstrømperne. Prøv det.

I *Rocky Horror Show* kan publikum vælge at blive medvirkende. Det kræver kun, at man nogenlunde kender historien – og at man husker:

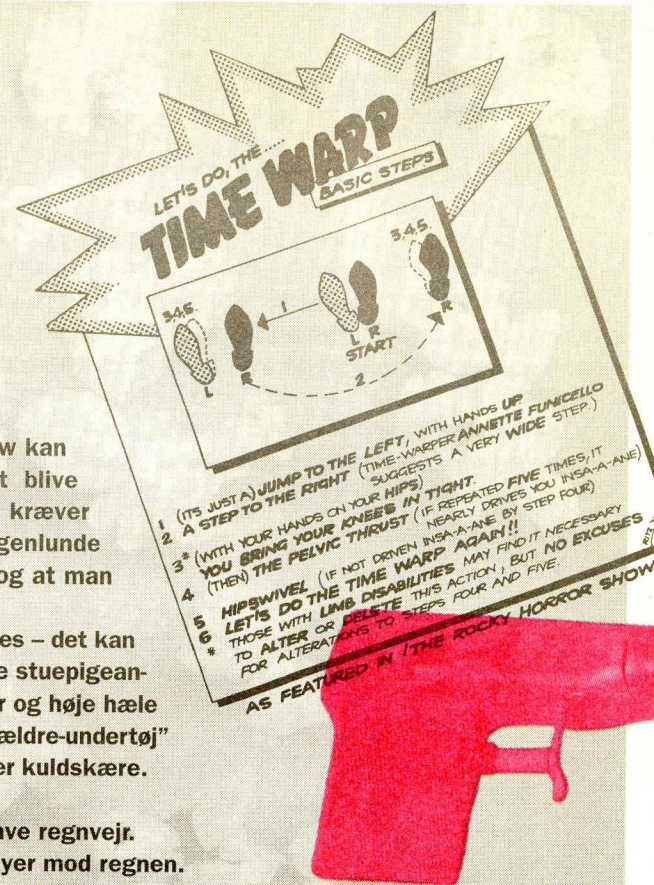
- tøj som personernes – det kan for eksempel være stuepigeantæk, netstrømper og høje hæle – eller "bedsteforældre-undertøj" for dem, der ikke er kuldeskære.
- tydelig sminke.
- vandpistol til at lave regnvejr.
- aviser eller paraplyer mod regnen.
- lighter, tændstikker eller lygter til at lede Bred og Janet i mørket.
- ris til bryllupet.
- balloner til punkteringen.
- cola og pop-corn, som på scenen uddeles til en film-forevisning
- lær replikkerne ved at se showet flere gange.
- nysgerrighed – som ethvert publikum.

Med forbehold for ændringer, der kan ske frem til sidste dag.

Rocky Horror Show. Et ungt, uskyldigt par strander på en mørk og øde vej. De søger hjælp i en villa, hvis frankensteinske ejer er ved at skabe den perfekte elsker. Med ham er han ved at udrydde den seksuelle naivitet, som parret står for – men det er farligt at lege Gud. Han møder modstand – og kampen foregår for åbent tæppe i denne blanding af rock-musical, science-fiction og skrækkfortælling.

Isenesættelse: Lars Junggreen. **Scenografi:** Steen Lock-Hansen. **Medvirkende:** Kim Leprévost, Dan Zahle, Lotte Munk, Pelle Koppel, Dorthe Hansen Carlsen, Camilla Bendix, Caspar Phillipson, Karsten Holm, Mads M. Nielsen, Ulf Stenbjørn m.fl.

Aarhus Teater, Scala. 28. oktober - 2. december 1995

Containerholdet

Alle kalder dem for "containerholdet", fordi de går i genbrugstøj og er lidt flippede. Det gør de ikke selv, og så er der egentlig ikke så meget mere at sige om det. Det væsentlige er dem selv, deres uddannelse og deres skuespil.

De seks elever fra dette års afgangshold har alle været med til at vælge dramatikerne og instruktøren Lars Kaalund – én af initiativtagerne bag Teater Mungo Park – som bagmand for deres afgangsstykke på Aarhus Teater til foråret: Han er af samme generation, som de selv, og de tror alle, at de på den måde har en fælles forudsætning for, hvilke historier der er vedkommende og interessante at fortælle.

Selv om Lars Kaalunds stil er kendetegnet ved at være utraditionel og barsk, så synes han at være interesseret i at skabe nogle figurer, der passer så godt til hver især af de seks spillere, at afgangsstykket også bliver det kommercielle udstilingsvindue, som skaffer dem billetten til vejen videre frem i den virkelige teaterverden.

Anna Kongstad ur Konoy, 21 år

Anna Kongstad er holdets yngste elev og kommer fra København. Før hun kom ind på skolen, lavede hun forskelligt ungdomsteater i nogle år.

– Det der fascinerer mig meget, er mime- og absurdteater. Et univers, hvor situationerne bliver mere eller mindre fordrejet, og til tiden spejler virkeligheden mere nuanceret og præcist end f.eks. naturalistisk teater. Det inspirerer mig, når ordet ikke tager alt for megen plads. Når intellektet lades i ro og selve oplevelsen af mennesker kommer tydeligt og enkelt frem med deres indbyrdes forhold og livshistorie.

Anna Kongstad fortsætter: – På teatret er der rig mulighed for at give de følelser, som bliver overset og nekliceret i hverdagen større fokus. Måske kan de genopdages og rykke noget ved det "enkelte menneske". Et fedt øjeblik er, når alle overgiver sig til den historie, der bliver fortalt, glemmer sig selv og alt udenfor salen, og bliver én helhed for en stund.

Martin Ringsmose, 25 år

– Jeg kan være stædig og vedholdende, men heldigvis har skolen og mine holdkammerater skubbet til mig så tingene er blevet mere nuancerede og større på en måde. Martin Ringsmose kommer fra Kolding, hvor han sammen med vennerne lavede alt fra børneteater over cirкус til gadegøgl og amatør-videoer, indtil han for snart fire år siden kom ind på skuespillerskolen i andet forsøg.

– Kostumerne, lyset og publikum, fascinationen af stemningen var én af grundene til, at jeg ville være skuespiller. Og dertil noget udefinerbart. Noget som jeg ikke kan forklare, men som jeg oplever i øjeblikke, hvor alt falder i hak og hvor jeg tænker; Yes, nu er den dér! Det er et sted, der er vældig rart at være.

Martin Ringsmose drømmer om at lave revolutionerende nyt teater, noget som vælter salene og opløser ægteskabene.

– Det gør jeg. Jeg drømmer om at spille teater, der overrasker folk, og overrasker mig selv. Og så drømmer jeg om, at blive berømt. Men hvis jeg ender på forsiden af Søndags BT med et halvfjoget grin, så håber jeg, at der er mere at drømme om. Noget, som måske slet ikke har noget med teater at gøre.

Martin Buch Andersen, 26 år

– Jeg har aldrig følt mig bedre, end lige før jeg kom ind på skolen. Der lå virkelig noget. Den følelse har jeg ikke haft siden, kun momentvis, for her bliver mine forventninger, og andres forventninger hele tiden rykket, jo mere man udvikler sig.

Sådan siger Martin Buch Andersen, fra Lyngby. Han begyndte først at snuse til teater, da han var 21 år. Han har gået på Nordisk Teaterskole i Århus, men har også lavet teatersport og morskabsteater, før han i andet hug kom ind på skuespillerskolen.

– Det er et helvede en gang imellem, for meget hårdt arbejde. Og det er ikke mig, for jeg er rimelig langsom i opsvinget. Jeg er sådan én, der sjusser mig frem til tingene og skal ha' tid til at føle mig til rette med en tekst. Men jeg prøver på at gøre mig mere skarp og knokle noget mere, for når den så er der, så er det det hele værd. Eller som én af mine venner sagde, da vi snakkede med en skuespiller engang; Når det kører, så er det bedre end sex.

Ifølge Martin Buch Andersen har han den letteste adgang til de komiske indslag, understatusrollen, men han vil også gerne spille noget helt modsat.

– Jeg har nok godt af at spille nogle macho- og overstatusroller, i stedet for altid at få den rolle, jeg plejer. Men man skal selvfølgelig også styrke de ting, man er god til, dyrke dem så meget, at man er lige ved at brække sig over dem, og det bringer så én videre til noget andet.

Johanna Lindén, 28 år

– Jeg vidste meget tidligt, at jeg ville være noget med teater/film, og det har nok været med til at forme og drive meget af mit liv.

Johanna kommer oprindeligt fra Finland, hvor hun bl.a. har spillet amatørteater inden hun for 9 år siden flyttede til Toftlund i Danmark for at gå på højskole. Det ene år tog det andet, og nu på sit sidste år på skuespillerskolen, er hun glad for de ting, hun har lært sig af det danske samfund og dets måder at leve på.

– I Finland er de generelt mere tunge og tillukkede af natur, måske husker nogen en traditionel finsk s/h film. Lidt af den stemning præger landet, hvorimod man i Danmark tager meget lettere på tingene. A la, det skal nok gå alt sammen. Nogle gange kan jeg dog savne alvoren og den højere arbejdsmoral, men jeg synes, at lidt finsk og lidt dansk er en god sammenblanding. Kunst er jo også både let og tungt, og det synes jeg, at jeg kan bruge i mit arbejde som skuespiller.

– Jeg glæder mig til at arbejde sammen med Lars Kaalund, fordi det er så nyt og uformet. Der er ikke noget i forvejen at sammenligne med, måske bliver det muligt at vise, hvor min generation står netop nu, og komme mere igennem med vores ord end i et traditionelt gennemspillet teaterstykke.

Johanna Lindén ser frem til selve arbejdsprocessen; at forme materialet som et stykke ler. Smide det væk og omforme igen.

– Måske er det også der, hvor jeg synes teater bliver spændende, der hvor jeg kan føle mig som en grå klump ler.

Mads Mikkelsen, 29 år.

Mads Mikkelsen, københavn, er den ældste af de seks på afgangsholdet. Han var danser i otte år og kom ind i den københavnske teaterverden via dansen. Selv om han kendte til faget i forvejen, er han mange gange blevet overrasket i løbet af tiden på skolebænken.

– Man kan vel sige, at de fire år på skolen er præget af forskellige grader af klarsyn. “Nåh, det er det der skal til”, og to dage senere, “Åh, det var nok ikke hele sandheden, men kun lidt af den”, den forvirring fortsætter jo nok også i den kommende fremtid, men så rykker det jo lidt.

Mads Mikkelsen gør sig ikke nogle illusioner om, hvad det vil sige at være skuespiller. Heller ikke, at teatret er hans, Mads Mikkelsens personlige talerør.

– Selvfølgelig er der en masse ting, jeg gerne ville sige til verden, hvis nogen gav mig en mikrofon og bad mig om min mening. Men det er nok ikke den slags mikrofon, jeg får, når jeg bliver skuespiller, for de stykker man kommer til at spille, er ikke altid lige efter ens eget hoved. Men så gør jeg det gennem noget andet. Jeg er jo mig selv udenfor teatret. På den måde fører man altid sine meninger med sig ind på scenen, ellers tror jeg slet ikke, man vil kunne fortælle historier overhovedet.

Rie Nørgaard Rasmussen, 25 år.

– Da jeg kom ind, vidste jeg lige præcis, hvad der var godt teater, og ihvertfald, hvad der ikke var godt. Nu kigger jeg mere på skuespillerne og tænker, “det kan godt være, det ikke helt lykkes, men han forsøger fand’me”.

Rie Nørgaard Rasmussen er fra Assentoft udenfor Randers, og spillede børneteater, inden hun kom ind på skolen i andet forsøg. Siden da har hun lært en masse. Blandt andet om ikke at være så fordømmende.

– Jeg har lært at acceptere, at det er okay, at man er alene med sin rolle. Selv om du måske en dag bliver ansat på et stort ensemble, så er du altid alene – med din præstation. Nogle gange gør du det godt, og så er du fyldt, og det sidder som en styrke. Andre gange kommer du ikke af med det du vil, og så kan du snakke nok så meget om din ærgelse, men det er kun dig alene, der kan finde ud af at komme videre.

Jeg mener, at der er alt for få gode roller, især hovedroller til kvinder på teatret idag. Og at dansk dramatik godt kunne bruge nogle flere slagkraftige damer som dramatikerne Line Knutzon.

– Line Knutzon forstår at give historierne en anden vinkel. Man kan se, at skuespillerne får lov til at spille. Der skal noget blod, sved og tårer til, før det bliver godt. Det synes jeg ihvertfald, jeg har lært på skolen.

Den personlige investering skal være der, ellers kan det være ligegyldigt.

Verdenspremiere. “Kunst”, Aarhus Teater, Stiklingen. 9. maj - 7. juni 1996

En tids-gambler med sjæl på spil

Lars Kaalund er kunstnerisk leder på teatret Mungo Park i Allerød. Undergrundsteatret, der blev tilbage, da Dr. Dante flyttede. Han har skrevet stykket "Kunst" til Aarhus Teater, og det bliver afgangselevernes svendestykke.

Teater for hjernecellerne uden nogen moralprædiken. Sådan indledes beskrivelsen af Lars Kaalunds stykke "Kunst" i programmet for Aarhus Teaters kommende sæson. Temaet, som kan handle om hvadsomhelst, er med vilje holdt åbent. Men rammer, ifølge Kaalund, alligevel et af tidens store temaer:

– Oplægget til "Kunst" er et bevis på, at vi snart kan lave teater om ingenting. Enten fordi vi er ligeglade med alting, eller fordi der er en generation, som ikke ved, hvor de skal stå. Og i det tomrum og mangel på værdier kan der propes hvadsomhelst ind.

Med sine 31 år er Lars Kaalund selv af den tvivlrådige generation, men i hans teatersyn mangler der ikke værdier. Da teatret Mungo Park overtog Dr. Dantes bygninger i Allerød, var det salgbare slogan: Grænsesprængende teater!

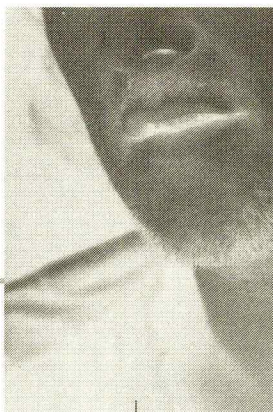
– Jeg synes, at Mungo Park på nogle områder har opnået at skabe grænsesprængende teater, siger Lars Kaalund. Vi har ihvertfald forsøgt. Og selvfølgelig var en stor del også ment som et provokerende opråb om, at den brede teaterbranche trænger til fornyelse. Både i den måde, den tænker på publikum, og indenfor teatrets egne mure.

Men det særegne ved Lars Kaalund er ikke så meget den oprørske holdning til teatrets tungt fasttømrede traditioner, men at han har andre visioner at sætte i stedet.

– Med hensyn til publikum, så skulle de etablerede teatre benytte undergrunden meget mere og tænke mindre i solgte billetter. På Mungo Park budgetterer vi med nul solgte billetter og alle solgte er altså overskud. På alle andre teatre, også Dr. Dante, regner man den omvendt ud. Og så er det, de bliver bange og begynder at tænke sikkert. Konsekvensen er bare, at det hele ender i musicals, både åndeligt og bogstaveligt.

For Kaalund drejer "det grænsesprængende teater" sig først og fremmest om at undersøge teatrets egne mekanismer. En af de vigtigste er selve arbejdsproceduren før en forestilling, og her spiller tiden en stor rolle.

Mungo Park lavede sidste sæson Hamlet på en uge og andre forestillinger, der blev til fra kl. 8 om morgenen til kl. 20 om aftenen. Stykkerne skabte stor begejstring hos det publikum, der nåede at se dem.

– Forestillingerne var forsøg, nogle helt barnligt banale forsøg, der i deres enkelthed gik ud på: Hvor lang tid tager tingene, hvor hurtigt kan man gøre dem? Og selv om det lyder banalt, så er det, så vidt jeg ved, ikke gjort før.

En af Kaalunds kæpheste for at reformere teatertraditioner, er holdningen til manuskriptet. Han ser ikke manuskriptet som en helligdom, der skal følges til punkt og prikke. Og hans egne manuskripter er da heller aldrig færdige, når prøverne starter. På den måde, mener han, tvinger man historierne ud af skuespillerne selv. Et ansvar, som nogle skuespillere måske mere ser som en skræmmende oplevelse end en mulighed.

– Det er sundt at tvivle, så jeg synes kun det er godt, at skuespillerne sætter spørgsmålstegn. På den anden side, tror jeg også, at der skal være en periode med kaosformelse, før en forestilling bliver god. Sommetider er det nødvendigt, både som instruktør og som skuespiller, at komme derud, hvor man ikke ved hvad det næste skridt er. Have de der sindssyge nætter i angst og adrenalin.

Lars Kaalunds arbejdsfilosofi er med andre ord ret enkel: med engagement og lyst er en forestilling allerede halvejs. Og derfor planlægger han også at arbejde workshopmæssigt med de kommende afgangselever.

– Det vigtigste for mig er, at eleverne lærer at slippe papiret, så stykket "Kunst" for dem først og fremmest bliver et personligt stykke. Ét, de har en mening om.

Og på den måde, håber Kaalund, at stykket alligevel kommer til at handle om noget. Eller som beskrivelsen i Aarhus Teaters program slutter af med: "Og derude på det store dyb, vil de opdage, at man ikke kan lave en intelligent forestilling uden noget budskab".

"Kunst" handler om en flok unge skuespillere og en instruktør, der i forberedelsen på en forestilling bliver konfronteret med dem selv. Iscenesættelse: Lars Kaalund. Scenografi: Camilla Bjørnvad. Medv.: Anna Kongstad ur Konoy, Johanna Lindén, Anne Marie Nørgaard, Martin Buch Andersen, Mads Mikkelsen og Martin Ringsmose. Aarhus Teater, Stiklingen. 9. maj - 1. juni 1996.

Sjov Sex – og sikker!

